

Peegel

Ilidse ukse lahti paiskudes kandus põhjamaine karge tuuleil minuni. Sumbunud õhk hääbus tasapisi ja asendus värskuse pahvakuga. Mu kohvipruune papüürusest lehti läbis kerge värin, need nirisesid kasteveest – olid unustuse ja kõleduse pisaratest märjad. Kalligraafia vettis ja valgus laiali. Tolm hajus. Sõnad seadsid end ümber, voolasid mööda riuliäärt põrandale. Sulasid üles nagu hiliskevadised lumehanged. Olid valmis uueks alguseks.

Sammud. Niiske puitlaudise krigin. Ihaldav pilk. Äraolev ilme. Süvenenud silmad libisesid üle minu ning piidlesid pikalt vesist pealkirja, nagu annaks see kohe kandadele valu ja tuhiseks minema. Aga see seisis paigal ega mõelnudki taandumise peale. Täidlased vanaaegses kirjastiilis tähed helkisid kutsuvalt ning pakkusid pealtnäha kuldset vahepala selles hämaruse riigis.

Arhailised ornamendid ilutsesid mu seljal. Mõjusin nii ahvatlevalt, et kaamed sõrmed lausa sirutusid minu poole, ent tõmbusid viimasel hetkel tagasi. Ebakindluse ajal ja teadmatuse aistingul. Nagu oleks kõrvetada saanud. Kaante vahel peitus aukartust äratav tõde.

Olin puutumatu.

Aga mitte kauaks.

Tema halvatud pilgust paistis õud äratundmise ees. Ma ei reetnud kohe sisu, ent tema silmad neelasid mu jõulist fassaadi ning paistis, et sellest sai täis kogu isu. Minu mälestuste hõngulised leheküljed, täis kirjutatud unustatud eelseid, polnud ta ees veel valla, ent magusvalusa nostalgia aroom tungis ninna ja sõstrasilmist ähvardas välja paiskuda vesi. Seesama, millest olin läbi imbinud.

Lehed sahisid. Olin korraga hoopis kui portaal, mitte muinasaegne köide, mis on juba ammu unustuse hõlma vajunud. Minust sai tema hinge võti, millega avasin mineviku laeka. Tegelasid. Südmused. Süžee. Kulminatsioon. Kõik oli tema omalooming, minule jäi vaid vahendaja roll. Olin peegliks, etem ja täpsem kui fotoalbum. Tabasin alati märki ja püüdsin kinni ka süngemad hetked, mitte ainult kirikukellade helina ja üdini õhinas noore naise, kel seljas säravvalge pulmakleit, silme ees terendamas kujutelm igavesest õnnest. Kuid see ei piirdunud kelmika pilgu ja siidise punase veiniga, ega lõõmava tundetulvaga. Esimese armastusega. Hällis naerda kilkava imikuga. Aeglane valsitakt ja liuglev tantsusamm, soe pihk ja õhetavad põsed. Jalutuskäigud suveöö sumeduses, laululuiged käevangus. Need pildid kiirgasid tal mälusopis niigi eredalt. Lootustandvalt.

Löök. Marraskil õlg. Kildudeks kukkunud portselankann. Jälle üks tükk vähem. Aeg peatus. Armastus sulas ja voolas sadeveena maha, muutus pigikarva poriks. Verepripsmed lumehangel ja kõögipõrandal. Vägisi kõrva tungiv sosin koos tulitava suitsuse hingeõhuga. Potisinine ranne. Laiali lagunenenud lootused. Tormist rappuvate mändide vahel kükitav laps. *Sant*.

Nüüd mäletab ta ka seda.

Fassaad on petlik. Igal kujul. Igas elus. Alati.

Torge. Tema sametpehme ihu sai meenutamisest põletushaavad, tuksuv süda rebendid. Painavad mineviku varjud. Lõpetamata jäänud asjade nimekiri. Varem laiali valgunud sõnad leidsid omaniku ja hingitsesid vagusi, ent jõuliselt edasi. Jätkasid kummitamist juba ammu uppunud laeval. Ei kaalunudki enam end ümber seada. Ärgitasid silmi avama. Kannustasid lugema. Nõudsid lõppu, et sündida saaks algus. Algus. Punkt. Mitte koma.

Ta veeris aeglaselt nagu mudilane. Tasapisi. Varasemast igatsusvalu hõngust sai verdtarretav lehk. Mürgine aur. Vallandub sisemine kaos. Laused voolasid temasse, kandusid mööda hingetoru alla. Susisesid happelises maos, kuniks vajusid tühjaks. Unustuse read kadusid papüüruselt, muutusid nähtamatuks. Leidsid rahu. Said kõiksusega üheks.

Mina hääbun, aga tema tõuseb. Lagunen laiali, ent tema moodustab terviku. Pakib end uuesti kokku. Ehitab üles.

Mind ei olnud, aga tema *oli*.

*Teksti autor: Maria Mai Siimut
Läänemaa Ühisgümnaasium, 10. klass
Juhendaja: Eva-Maria Brock*